

JAK SVATÝ MIKULÁŠ O ČERTA PŘIŠEL

Všechno to začalo jednou šestého prosince.

Svatý Mikuláš, utahaný po noční směně a málem uštváný hordou povykujících dětiček, si vzal náhradní volno a šel si lehnout, zatímco čert – protože ten nikdy nespí – bloumal po Praze a dumal, kam by nastrčil bábu.

Najednou se mu zdálo, že ho někdo volá. To před vršovickými kasárnami stál takový malý, děsně naštváný voják. Právě se dozvěděl, že na svátky nedostane volno, a to ho tak dožralo, že povídá –

„S takovou službou ať jdou do pekel!“

Možná, že to místo, kam své nadřízené posílal, nepojmenoval přesně takhle, ale znělo to natolik podobně, že to i čerta spletlo a hned tam letěl s úpisem.

„Todleto,“ žbrblá si voják, „by ani čert nevydržel!“ a vtom se mu ozve u samého ucha –

„Čert by to vydržel jako nic!“

Voják leknutím až poskočil.

Kouká – vedle něj stojí mládenec v džínách a kožené bundě a až na ten civil je mu podobný jak jednovaječné dvojče. Jen ty oči mu svítí jak oharky cigaret.

„Čert by to vydržel jako nic,“ opakuje, „chceš se vsadit? Co takhle – o dušičku? Vyměníme si šaty a já to za tebe odsloužím. Nikdo nic nepozná.“

„To je nějakej pekelník,“ blesklo vojákovi hlavou.

„To je dost, že’s mě poznal,“ šklebí se čert, „tak co – bereš to? Já mám jinak objednávek, že nevím, kam skočit dřív. Ale jestli se ti nechce na svátky domů...“

Voják usilovně přemýšlí. Najednou dostal nápad –

„Beru!“ vyhrkl statečně, „ale moment – co vsadíš ty? Vydržet těch pár dnů vojny, to je jako nic!“

Čert uznale pokývl hlavou.

„Teď jsi mě dostal! No, ono je to tak trochu proti předpisům, dávat za jeden úpis dvě věci, ale vem to čert – totiž, vem to já! Když vyhraješ, můžeš si nechat tuhle bundu, a nemysli, že je to málo. Navlíkneš si ji, pomyslíš si, kde chceš být a v tu ránu tam jsi!“

Voják ani nemukl a už stahoval uniformu.

Vyměnili si šaty a voják trochu zlomyslně povídá –

„A hlavně si dávej bacha na popruhy od masky a chlebníku!“

„Jen se nestarej,“ broukl čert dopáleně. Co bude jemu, starému mazákovi, takový bažant povídat?

Voják – teď už vlastně civil – dopnul zip, pomyslel si, v které hospodě by chtěl být a zmizel. V nejbližší tramvaji.

Vojín Čert stojí na stráži, vypnutý jak struna. Jde okolo pan plukovník a čert mu hodil „K počtě zbraň!“ jen to cvaklo. Pan plukovník zasalutoval a spokojeně se usmál – ano, tak to má být! To je správný voják! Ačkoliv... něco tu neseď... co to jen... Aha – popruhy!

„Vojíne – co ty popruhy? Okamžitě srovnat! O – KAM – ŽI – TĚ!“

Čert opřel kvér o madlo a pokouší se dát popruhy do pořádku. Ale ať je šmodrchá, jak chce, ne a ne se mu to podařit.

Protože podle vojenských řádů a nařízení mají jít popruhy od masky a chlebníku křížem přes prsa a udělat si na prsou kříž, to čert nedokáže, kdyby se na rohy stavěl!

„Co nedokáže? Proč nedokáže?? Jak to, že nedokáže, když je to rozkaz???“ řve pan plukovník a vzteky mění barvy jak duha, až se ustálil na mrtvičně fialové. A už taky letí do kasáren seřvat příslušného velitele, který poslal na stráž nepředpisově vystrojeného vojáka.

Třeba se vám zdá, že jde jen o maličkost, ale to jste na velikém, velikém omylu! Na vojně začíná pořádek od sirky a kázeň od knoflíku. A před armádou, která má popruhy předpisově křížem, nepřítel kvapně prchá.

A teď teprve měl čert poznat, že vojna není kojná.

Sotva ráno zatroubil magnetofon budíček, nastoupili dva svobodníci a začali čerta pérovat. Když ochraptěli, nastoupili dva desátníci, po nich četaři, pak praporčíci a tak to šlo dokolečka dokola až do večera, kdy stráž s nabitými kvéry odvedla čerta do posádkové věznice, aby tam o suchém chlebu a chlorované vodě úpěl do příštího budíčku.

A tak to šlo den po dni, týden po týdnu.

Čert měl na morálku pluku zhoubný vliv.

Všichni poddůstojníci už dávno ztratili hlas a poddůstojník, který nemůže řvát, je tím pádem nebojeschopný. To je skoro jako samopal, který nemůže střilet.

Důstojníci byli vesměs na pokraji zhroucení a polní kurát, dříve politruk, dokonce lomcoval mřížemi bohnické léčebny. Zevnitř, pochopitelně.

Sám pan plukovník byl na čerta tak alergický, že při pouhé zmínce o popruzích dostával kopřivku a nemohl stát v pozoru, protože se musel drbat.

I byla svolána štábní porada.

Jeden radil to, druhý ono, a všechno bylo na... houby.

Až pan plukovník ztratil trpělivost, zařval –

„Tak ho pro mě za mě vystřelte z kanonu!“ a vyletěl ven se podrbat.

Rozkaz je rozkaz. Lampasáci čerta popadli, nabili do kanonu, vystřelili... a čert opsal po nebi vzornou balistickou křivku, a na jejím konci se zabořil do země jak vrtná souprava.

Hrabe se z díry, kleje, až se mu od huby kouří a plive ohnivou slinu. A nad jámou stojí takový malý civilista – dříve voják – a povídá –

„Tys to vymňouk! A kde máš uniformu?“

„Mundur je v pekle,“ mumlá čert mrzutě, „a sázka taky. To se fakt nedalo vydržet... Jak to, že z vás udělá vojna chlapy?“

Čert se vrátil do pekla bez dušičky, bez bundy a bez sebevědomí. Zalezl do nejhlubší díry a jakékoliv výlety na svět tvrdě odmítá. Svatý Mikuláš tak přišel o čerta a musí obcházet jen s andělem. A pokud s ním snad přece jen nějakého toho pekelníka potkáte, nemusíte se bát. To je určitě jen převlečený člověk.

Toma's Daněk

Tane 